

Chương 6

Fliss

Tôi không tin nổi nó đã lừa tôi tròn hai mươi tư tiếng đồng hồ. Có gan gớm.

Đã là chiều hôm sau, lễ cưới chỉ còn một tiếng nữa là sẽ diễn ra, mà tôi vẫn chưa nói chuyện được với Lottie. Nó đã lảng tránh từng cú điện thoại của tôi (cũng phải đến một trăm cú). Nhưng đồng thời vẫn tìm cách gửi được cả một đồng tin nhắn cho tôi, thông báo nào là địa chỉ văn phòng công chúng và nhà hàng và hẹn gặp trước đám cưới ở Bluebird. Váy phù dâu xa tanh màu mận chín được gửi đến văn phòng tôi vào giờ ăn trưa, bằng xe đạp. Một bài thơ đến qua email, kèm thêm yêu cầu tôi đọc trong hôn lễ: Như thế ngày hôm nay sẽ đáng nhớ biết bao!

Nó làm sao lừa được tôi. Không bắt máy khi tôi gọi là có cố cả: nó cảm thấy cần tự vệ. Nghĩa là tôi vẫn còn cơ hội. Tôi biết tôi có thể thuyết phục nó từ bỏ quyết định dở hơi này. Tôi chỉ cần tìm xem đích xác điểm yếu của nó ở đâu, rồi đánh mạnh vào đó.

Đến quán Bluebird, tôi thấy nó đã ngồi sẵn bên quầy, mặc váy ren ngắn màu kem có hoa, cài hoa hồng trên tóc và đi đôi giày vintage rất dễ thương có quai đính cúc. Trông nó đẹp lộng lẫy, đến mức trong một phút tôi đã thấy ăn năn vì mình đến đây để cản mũi nó.

Nhưng mà không. Phải có kẻ tinh trí ở đây chứ. Nó sẽ chẳng tươi tắn được như thế đâu khi phải trả án phí từ trát ly dị của tòa.

Noah không đi cùng tôi. Tối nay thằng bé sang ngủ nhà bạn nó, Sebastian. Tôi nói dối với Lottie rằng buổi hẹn ấy rất quan trọng và thằng bé sẽ “rất tiếc vì không được dự đám cưới của cô”. Lý do thực thì là theo kế hoạch của tôi sẽ không có đám cưới nào cả.

Lottie nhìn thấy tôi, và vẫy tay để tôi chú ý. Tôi vẫy lại, đi đến chỗ con bé với nụ cười vô tội. Tôi đang đi vào bãi tập hợp ngựa với vẻ ôn hòa, bộ đai cương giấu sau lưng. Tôi là Thầy Luyện Cô Dâu.

“Trông em đẹp quá!” Tôi ôm chầm lấy Lottie khi đến chỗ con bé. “Thật tuyệt làm sao! Một ngày hạnh phúc!”

Lottie liếc kỹ mặt tôi mà không nói gì, điều đó chứng tỏ tôi đoán đúng: nó đang ở thế tự vệ. Nhưng tôi vẫn mỉm cười như không hề nhận thấy.

“Em cứ nghĩ chị không hào hứng vụ này,” cuối cùng nó nói.

“Gì cơ?” Tôi giả bộ kinh hoàng. “Tất nhiên chị có hào hứng chứ! Chị chỉ bị ngạc nhiên quá thôi. Nhưng chị tin chắc Ben là người tuyệt vời và hai người sẽ hạnh phúc suốt nhiều nhiều năm.”

Tôi nín thở. Nó đang thả lỏng người thấy rõ. Bớt cảnh giác đi rồi.

“Vâng,” nó nói. “Vâng, tất nhiên. Ồ, chị ngồi đi. Uống sâm banh nhé! Hoa của chị đây.” Nó đưa cho tôi một bó hồng nhỏ.

“Ồ! Đẹp tuyệt.”

Nó rót rượu ra ly, và tôi nâng ly chúc mừng. Rồi tôi liếc đồng hồ. Còn năm mươi lăm phút. Tôi cần bắt tay vào chiến dịch cảm mũi thôi.

“Vây kế hoạch trăng mật thế nào?” tôi bình thản hỏi. “Chắc em cũng chưa kịp đặt chỗ ở đâu, gấp thế cơ mà. Tiếc ghê. Trăng mật là dịp vô cùng đặc biệt, phải hoàn hảo mới được. Giá mà em lùi lại vài tuần nữa thì chị đã giúp em thu xếp được chỗ nào đó lý tưởng. Thực tế là... hay ta làm thế đi?” Tôi đặt mạnh ly xuống, như vừa chợt nghĩ ra một ý tưởng mê hồn. “Lottie, chị em ta hãy dời đám cưới lại một tí tẹo thôi và cùng lên kế hoạch tuần trăng mật hoàn hảo cho em!”

“Không phải lo đâu,” Lottie hớn hờ đáp. “Chúng em đã thu xếp xong tuần trăng mật hoàn hảo rồi! Tối nay ở khách sạn Savoy rồi ngày mai đi luôn!”

“Thế hả?” Tôi chuẩn bị sẵn sàng chê bai. “Thế các em định đi đâu?”

“Bọn em quay lại đảo Ikonos. Quay lại chỗ bọn em gặp nhau. Thế có tuyệt không?”

“Tới nhà nghỉ cho khách ba lô nào đấy á?” tôi trợn mắt nhìn nó.

“Không, đừng ngốc nghếch thế! Tới cái khách sạn hoành tráng ấy! Amba ấy. Cái khách sạn bên thác nước ấy. Không phải chị từng có bài đánh giá về nó rồi sao?”

Khí thật. Amba thì còn gì để chê nữa chứ. Nó mới mở ba năm mà chúng tôi đã viết bài nhận xét hai lần rồi - lần nào cũng năm sao. Đây là nơi đẹp nhất trong cả nhóm đảo Cyclades và được bầu chọn là Địa Điểm Trăng Mật Lý Tưởng hai năm liên tiếp.

Mới đó mà nó đã kịp trở nên màu mè rồi, phải nói thực như thế. Lúc nào lũ lượt các cặp sao kéo đến nghỉ với tạp chí *Hello!* đến chụp hình, và nó hơi sa đà vào thị trường “trăng mật” quá đáng, theo ý tôi. Nhưng dù sao đây vẫn là một

khách sạn tuyệt vời ở đẳng cấp thế giới. Sẽ phải khó lắm mới thuyết phục được nó đổi ý.

“Vấn đề duy nhất của Amba là ở chỗ em phải chọn được khu đẹp cơ.” Tôi âu sầu lắc đầu. “Đặt vội như thế thì chắc họ sẽ nhét em vào cái cánh phụ kính khung mát. Ở đó không có nắng, lại bốc mùi. Em sẽ thấy kính khung lắm.” Tôi bỗng tươi hẳn lên. “Chị nghĩ ra rồi! Chờ vài tuần thôi, để chị gọi điện nhờ. Chị sẽ kiếm được Phòng Con Hàu cho em, chắc chắn đấy. Nói thật nhé, Lottie, chỉ riêng cái giường đã đủ bỏ công chờ rồi. Một cái giường khổng lồ với vòm thủy tinh bên trên nên em có thể nhìn thấy cả trời sao. Em phải ở đây mới được.” Tôi chìa điện thoại ra. “Có khi em nên gọi Ben bảo muốn hoãn lại, chỉ cần vài tuần thôi...”

“Nhưng chúng em lấy Phòng Con Hàu rồi!” Lottie tươi tỉnh ngắt lời tôi. “Đặt xong xuôi cả rồi! Chúng em lấy trọn gói trắng mát, có cả quần gia riêng và mỗi ngày đều được dùng spa, lại được một ngày đi du thuyền nữa!”

“Hả?” Tôi tròn mắt nhìn nó, điện thoại buông thõng trên tay. “Làm thế nào vậy?”

“Có người hủy chỗ!” Nó cười tươi rói. “Ben sử dụng dịch vụ khách hàng đặc biệt nào đấy, nên họ đặt cho. Thế có tuyệt không?”

“Quá tuyệt,” tôi đáp sau khi ngưng một chút. “Quá siêu.”

“Ikonos là chốn đặc biệt của bọn em.” Giờ thì nó nở bừng như hoa. “Ý em là em biết nó đã bị phá hỏng hoàn toàn rồi. Hồi em ở đây, đến sân bay còn chưa có nữa kìa, nói gì đến khách sạn lớn. Chúng em phải đi thuyền ra đó. Nhưng dù sao thì cũng như một chuyến du hành ngược thời gian ấy. Em mong ghê.”

Hướng này không đi xa hơn được nữa rồi. Tôi nhấp sâm banh, nghĩ thật kỹ.

“Thế hôm nay em có đặt được Rolls-Royce kiểu cổ không?” tôi chuyển bài khác. “Lúc nào em cũng muốn được ngồi trong một chiếc Rolls-Royce kiểu cổ vào ngày cưới của mình mà.”

“Không.” Nó nhún vai. “Đi bộ cũng được.”

“Thế thì tệ quá!” Tôi làm vẻ mặt hốt hoảng. “Giấc mơ của em là được đi Rolls-Royce. Chỉ cần đợi thêm một chút thôi là em kiếm được một chiếc mà.”

“Fliss.” Lottie mỉm cười dịu dàng vẻ trách móc. “Chị không thấy là chị hơi nông cạn à? Quan trọng là tình yêu. Là chọn người sống chung suốt đời. Chứ không phải là cái xe vớ vẩn nào đấy. Chị không nghĩ thế à?”

“À tất nhiên.” Tôi khó khăn cười đáp. Thôi được, bỏ qua vụ xe cộ. Thử cách khác nữa vậy.

Váy ư? Không được. Chiếc váy nó đang mặc rất xinh.

Danh sách tặng quà? Không. Nó không lụy vật chất đến mức ấy.

“Thế thì... đám cưới có hát thánh ca không?” cuối cùng tôi hỏi. Im lặng. Khá lâu. Tôi nhìn xoáy vào Lottie với tia hy vọng chột đến. Mặt nó đanh lại.

“Không được phép,” cuối cùng nó đáp, mắt nhìn xuống ly rượu. “Văn phòng công chứng ai cho hát thánh ca.”

Được! Đây rồi!

“Không có thánh ca ư?” Tôi áp tay lên miệng với vẻ kinh hoàng, cứ như chưa hề biết điều đó. “Nhưng làm sao cưới mà lại không có thánh ca được. Thế còn ‘Tôi thề với người, tổ quốc ơi’? Lúc nào em cũng muốn nghe bài hát ấy trong đám cưới mà.”

Lottie ở trong dàn đồng ca hồi chúng tôi học nội trú. Nó vẫn thường hát đơn ca. Âm nhạc là một phần quan trọng trong đời nó. Lẽ ra tôi nên đánh ngả này trước.

“Ồ. Cũng không quan trọng lắm.” Nó thoáng mỉm cười - nhưng vẻ mặt đã thay đổi hẳn.

“Thế Ben nghĩ sao?”

“Ben không mặn mà lắm vụ thánh ca,” nó đáp sau một chút im lặng.

Ben không mặn mà lắm vụ thánh ca.

Tôi muốn nhảy cẫng lên. Đây rồi. Gót chân Achilles của nó đây rồi. Tôi đã tóm được nó trong tay.

“Tôi thề với người, tổ quốc ơi,” tôi bắt đầu khẽ hát. “Mọi điều có trên mặt đất.”

“Thôi,” nó nói, gằn như gắt.

“Xin lỗi.” Tôi giơ tay tỏ ý hối lỗi. “Chị chỉ đang... nghĩ thành tiếng thôi. Theo chị thì trong đám cưới quan trọng nhất là âm nhạc. Thứ âm nhạc đẹp đẽ, tuyệt vời.”

Không hẳn thế. Âm nhạc chẳng đáng giá xu teng với tôi, mà nếu tinh ý hơn Lottie sẽ nhận ra ngay tôi đang tìm cách kích động nó. Nhưng nó đã nhìn đi chỗ khác, đắm chìm trong suy tưởng. Có phải mắt nó đang mờ đi không?

“Chị vẫn thường tưởng tượng em quỳ trước bàn thờ Chúa, trong nhà thờ xinh xắn nào đó ở vùng nông thôn, giữa tiếng dương cầm,” tôi làm tới, tỏ vẻ suy tư. “Chứ không phải ở văn phòng công chúng. Buồn cười thế cơ chứ.”

“Ừ.” Nó còn không thèm quay lại.

“Là la la - lá la - la lá la...” Tôi vẫn đang khẽ lắm nhảm giai điệu bài “Tôi thề với người, tổ quốc ơi.” Dĩ nhiên tôi không thuộc lời, nhưng biết giai điệu là đủ rồi. Như thế là đủ đánh trúng nó.

Mắt nó đang mờ đi. OK, đến lúc ra đòn quyết định.

“Thôi không sao!” Tôi dứt tiếng hát. “Quan trọng là, đây là ngày đặc biệt của em. Và ngày hôm nay sẽ hoàn hảo thôi. Vui vẻ và nhanh gọn. Không phải ngớ ngẩn mà làm rùm beng, nhạc nhẽo hay dàn đồng ca, hay chuông gióng trên tháp nhà thờ đồng quê làm gì... Chỉ đi vào rồi đi ra. Ký tờ giấy, nói vài câu, thế là xong. Suốt đời,” tôi thêm. “Finito.”

Tôi thấy mình gần như tàn nhẫn. Môi dưới nó đang run rất nhẹ.

“Em có nhớ cảnh đám cưới trong The Sound of Music không?” tôi nói tiếp như tiện miệng. “Khi Maria bước dọc giáo đường trong tiếng hát của các nữ tu và tấm mạng lớn dài tung bay phía sau...”

Đừng quá đà, Fliss.

Tôi lặng im nhấp sâm banh, chờ đợi. Mắt Lottie đang chấp chới với nhiều suy nghĩ. Tôi như nhìn thấy cuộc đấu tranh trong lòng nó giữa lãng mạn và ham muốn. Tôi nghĩ lãng mạn đang dần chiếm thế thượng phong. Tôi nghĩ tiếng vĩ cầm đang tấu lớn hơn tiếng trống rùng rục. Trông nó có vẻ đang đi đến quyết định. Làm ơn đi đứng lồi, nào...

“Fliss...” Nó nhìn lên. “Fliss...”

Tôi là Thầy Luyện Cô Dâu Vô Địch Thế Giới. Khởi bàn.

Không cự cãi. Không tranh luận. Lottie nghĩ việc hoãn đám cưới là ý định của nó. Còn tôi là người nằng nặc, “Em có chắc không, Lottie? Em có thật tin là mình muốn hoãn lại không? Thật hả?”

Tôi đã làm nó xiêu lòng trước bức tranh đám cưới ở miền quê yên bình với âm nhạc, chuông khánh và đồng ca. Nó đã bắt đầu tra tên cha xứ ở trường cũ. Nó đã lơ lửng trôi vào trong giấc mơ mới với xa tanh và hoa bó và “Tôi thề với người, tổ quốc ơi”.

Như thế cũng tốt. Đám cưới là một sự kiện dễ thương. Hôn nhân là một sự kiện dễ thương. Có thể Ben đúng là hôn phu trời định cho nó còn tôi thì sẽ tự véo mình khi nó chào đón đứa con thứ mười mà tự hỏi, *Mày có vấn đề gì vậy?* Nhưng ít nhất như thế này nó cũng có khoảng ngồi nghỉ. Ít nhất nó cũng có thời gian nhìn Ben mà nghĩ, Hừm. Sáu mươi năm nữa bên cạnh anh. Có thật là ý hay không?

Lottie đã đi đến văn phòng công chứng, báo tin cho Ben. Nhiệm vụ của tôi đã xong. Công việc duy nhất còn lại là mua tạp chí Cô dâu cho nó. Ngày mai chúng tôi sẽ gặp nhau cà phê và bàn tán thân tình về mạng che, và rồi đến tối, rốt cuộc tôi sẽ được gặp Ben.

Tôi đang chờ qua đường ở phố King, thầm chúc mừng mình đã xử lý chuyện này thật thông minh, thì chợt bắt gặp một khuôn mặt quen quen. Cái mũi khoằm. Tóc đen cầu thả. Hoa hồng cài khuyết áo. Anh ta cao phải đến ba mét và đang sải bước trên vỉa hè bên kia đường, mày cau lại dữ tợn như tất cả những người có bạn thân là đại gia vừa bị mắc bẫy một mụ đào mỏ quỷ quyết mà lại phải đi làm phũ rẻ cho chàng ta. Giữa lúc đi, bông hồng trên áo rơi xuống và anh ta phải cúi xuống nhặt lên. Anh ta nhìn nó với ánh mắt giết người đến mức tôi muốn phá lên cười.

Ha. Cứ chờ đến lúc tôi kể với anh ta xem. Tên anh ta là gì nhỉ? À đúng rồi, Lorcan.

“Này!” Tôi vẫy tay rồi rít khi anh ta đi tiếp. “Lorcan! Đợi đã!”

Anh ta đi nhanh quá, tôi sẽ chẳng đời nào đuổi kịp. Anh ta dừng lại, quay mình về nghỉ ngơi, và tôi lại vẫy tay để anh ta thấy.

“Đằng này! Tôi đây! Tôi cần nói chuyện với anh!” Tôi đợi anh ta sang đường, rồi lại gần, vung vẩy bó hoa cầm tay. “Tôi là Fliss Graveney. Chúng ta vừa nói chuyện hôm qua? Chị của Lottie ấy?”

“À.” Mặt anh ta hơi sáng lên, rồi trở lại vẻ nhăn nhó đi dự đám cưới lúc trước. “Tôi cho là chị đang đi đến đây hả?”

Tôi đã quên cái giọng trailer phim ngớ ngẩn ấy rồi. Dù xem ra nó cũng đỡ ngớ ngẩn hơn khi không còn là giọng không người vang đến từ bên kia đầu dây. Giọng ấy hợp với khuôn mặt. Đen và có phân dữ dội.

“Ồ, thực ra thì...” Tôi không tránh khỏi tự mãn. “Tôi không đi đến đây, vì đám cưới bị hủy rồi.”

Anh ta trợn mắt kinh ngạc. “Ý chị là sao?”

“Hủy rồi. Trước mắt,” tôi nói thêm. “Lottie đã đồng ý hoãn đám cưới.”

“Tại sao?” anh ta gắng hỏi. Trông anh ta đầy ngờ vực.

“Đề lo sao cho tài sản của Ben được đem đầu tư cách nào đó để vợ vét hơn,” tôi nhún vai. “Rõ quá.”

Mặt Lorcan thoáng vẻ tức cười. “Được rồi. Đáng đời tôi. Chuyện gì xảy ra thế? Sao cô ta lại hoãn?”

“Tôi thuyết phục nó bỏ đấy,” tôi kiêu hãnh đáp. “Tôi hiểu em tôi, và tôi hiểu sức mạnh của sự bóng gió. Chúng tôi trò chuyện xong thì nó đổi ý muốn tổ chức một đám cưới lãng mạn trong nhà thờ đá nhỏ ở làng quê. Vì thế nó muốn hoãn. Còn lý do của tôi là: nếu lùi lại, ít nhất chúng nó cũng có thời gian xem thử có hợp nhau không.”

“À, tạ ơn Chúa.” Lorcan thở ra và đưa tay vò tóc. Cuối cùng anh ta cũng bớt xù lông; cuối cùng mày anh ta cũng dẫn ra. “Tình trạng Ben bây giờ không thể cưới xin gì được. Thật là điên khùng.”

“Nhảm nhí,” tôi đồng ý.

“Điên.”

“Ý định ngu ngốc chưa từng có. Không, tôi đổi ý rồi.” Tôi nhìn xuống người mình. Chui đầu vào váy phù dâu tía mới là ý định ngu ngốc nhất trần đời.”

“Tôi nghĩ trông chị khá được.” Mặt anh ta lại phảng phất nét hài hước. Anh ta liếc đồng hồ. “Tôi nên làm gì bây giờ? Đáng ra lúc này tôi phải gặp Ben ở văn phòng công chúng.”

“Tôi nghĩ chúng ta nên tránh xa ra.”

“Đồng ý.”

Ngưng một lúc. Thật kỳ quái, đứng ở góc đường ăn mặc diêm dúa mà lại không định đi đến đám cưới nào. Tôi lúng túng mân mê bó hoa, tự hỏi có nên quăng vào sọt rác không. Nó có vẻ không hợp chỗ.

“Chị muốn làm một ly không?” Lorcan đột ngột nói. “Tôi thấy muốn làm một ly.”

“Tôi thấy muốn làm sáu ly,” tôi đáp trả. “Phải nói là hết hơi, cái việc thuyết phục người khác bỏ đám cưới ấy.”

“OK. Ta đi thôi.”

Một người quyết định mau mắn. Tôi thích thế. Anh ta đưa tôi vào một con phố nhỏ, về phía quán rượu có mái bạt kẻ sọc và bàn ghế kiểu Pháp.

“Này, thế em gái chị đã hủy thật rồi đấy hả?” Lorcan đứng sững lại trước cửa. “Chúng ta sẽ không phải nhận tin nhắn cầu kinh nào đại loại sao giờ này còn chưa tới đấy chứ?”

“Lottie không nhắn gì.” Tôi xem điện thoại. “Nó khá quyết tâm hủy. Tôi tin là nó nói rồi.”

“Ben cũng không thấy.” Lorcan đang nhìn vào cái BlackBerry. “Tôi nghĩ chúng ta được giải phóng rồi.” Anh ta dẫn tôi ra bàn góc phòng rồi mở thực đơn đồ uống. “Chị muốn uống vang không?”

“Tôi muốn một cốc gin pha tonic thật lớn.”

“Cũng xứng công.” Anh ta lại cười cái nụ cười thoảng qua. “Tôi sẽ uống cùng.”

Anh ta gọi đồ, tắt điện thoại, nhét vào túi. Một người biết cất điện thoại khi ra ngoài. Cái đó tôi cũng thích.

“Vậy thì vì sao Ben lại không nên kết hôn vào thời điểm này?” tôi hỏi. “Mà thực ra thì cậu Ben này là ai? Cho tôi biết với.”

“Ben à.” Mặt Lorcan nhăn lại như không biết bắt đầu từ đâu. “Ben, Ben, Ben.” Im lặng hồi lâu. Anh ta đã quên mất bạn thân của mình là người thế nào ư? “Anh ấy rất... sáng láng. Sáng tạo. Rất hứa hẹn.”

Nghe giọng anh ta căng thẳng và giả tạo đến mức tôi không thể không trở mặt. “Anh có biết là nghe giọng anh cứ như đang nói, ‘Anh ấy ưa giết người băng riu’ không.”

“Đâu có.” Lorcan có vẻ giật mình.

“Có đấy. Tôi chưa bao giờ thấy ai trông u ám hơn thế trong lúc đang nghĩ cách quảng cáo bạn mình.” Tôi chuyển qua giọng đùa ma. “‘Anh ấy sáng láng. Anh ấy rất sáng tạo. Anh ấy giết người khi họ ngủ. Bằng những cách rất sáng tạo.’”

“Trời ơi! Chẳng lẽ lúc nào chị cũng...” Lorcan dừng lời và thở dài. “OK. Tôi nghĩ là tôi chỉ đang cố bảo vệ anh ấy. Ben đang ở trong một tình thế khó khăn. Cha anh ấy thì mất rồi. Tương lai của công ty không biết đi về đâu, và lúc này anh ấy cần ra quyết định cho từng đường đi nước bước. Về bản chất anh ấy là một người ưa đánh cuộc nhưng lại thiếu óc suy xét. Nói chung là khó cho anh ấy. Anh ấy đang rơi vào một vụ khủng hoảng trung niên đến sớm, tôi nghĩ vậy.”

Khủng hoảng trung niên đến sớm? Tuyệt vời. Quá thích hợp cho Lottie.

“Vậy là không phải ứng cử viên làm chồng?” Tôi nói, và Lorcan khịt mũi.

“Có thể là sau này. Khi nào anh ấy tỉnh lại đã. Tháng trước anh ấy vừa mua một căn nhà gỗ ở Montana. Rồi thì anh ấy định mua thuyền buồm đua. Rồi trước đó nữa thì vung tiền vào mô tô cỏ. Tuần sau sẽ là một vụ điên khùng gì khác. Tôi đoán là anh ấy chẳng duy trì hôn nhân nổi năm phút đâu. Tôi chỉ sợ em chị sẽ là bên bị hại.”

Tim tôi chết lặng. “Vậy thì ơn Chúa là đã hoãn rồi.”

“Chị đã làm được việc tốt lắm.” Anh ta gật đầu. “Mà nhất là vì chúng tôi còn cần Ben ở đây. Không thể để anh ấy mất tích lần nữa được.”

Tôi nheo tí mắt lại. “Anh nói ‘mất tích lần nữa’ là sao?”

Lorcan thở dài. “Anh ấy từng mất tích một lần rồi. Hồi cha anh ấy ốm. Biền mất mười ngày trời. Âm ỉ kinh khủng. Chúng tôi gọi cảnh sát, đủ thứ nữa. Rồi anh ấy xuất hiện. Không xin lỗi, chẳng giải thích. Đến hôm nay tôi cũng không hiểu anh ấy đã đi đâu.”

Rượu đến, Lorcan nâng cốc. “Chúc mừng đám cưới bị hủy bỏ.”

“Đám cưới bị hủy bỏ.” Tôi cũng nâng cốc, uống một ngụm gin và tonic ngon tuyệt trần, rồi trở lại đề tài Ben. “Vậy làm sao mà anh ta lại khủng hoảng?”

Lorcan ngần ngừ, cứ như không muốn phản lại bạn mình.

“Nói đi,” tôi giục. “Suy cho cùng tôi gần như là họ hàng của anh ta còn gì.”

“Cũng đúng.” Anh ta nhún vai. “Tôi quen Ben từ hồi mười ba tuổi. Chúng tôi học cùng trường. Bố mẹ tôi làm việc ở Singapore, tôi chẳng có người thân nào khác. Tôi đến ở cùng Ben một hai lần vào các dịp lễ, rồi trở thành bạn của gia đình. Cha Ben với tôi có chung đam mê đi bộ đường dài.” Anh ta dừng lại, hơi bóp nhẹ ngón tay quanh miệng cốc. “Ben thì không bao giờ đi chung. Không quan tâm. Và anh ấy cũng chẳng bao giờ muốn biết gì về công ty của gia đình. Anh ấy chỉ thấy đấy là một nguồn áp lực khổng lồ. Ai cũng nghĩ anh sẽ về làm cho cha khi tốt nghiệp, nhưng đấy là việc anh ghét nhất.”

“Thế làm sao anh lại làm ở đấy?”

“Tôi mới vào vài năm trước.” Lorcan hơi mỉm cười là lạ. “Tôi đang gặp phải mấy vấn đề... cá nhân. Tôi muốn đi khỏi London, nên tới ở cùng cha Ben trên Staffordshire. Đầu tiên tôi chỉ định nghỉ vài ngày ở đấy, ra ngoài đi bộ, cho nhẹ đầu. Nhưng dần dà tôi tham gia vào việc của công ty. Từ đó tôi chưa hề nghỉ.”

“Staffordshire à?” tôi kinh ngạc hỏi. “Thế không phải anh sống ở London ư?”

“Chúng tôi có văn phòng ở London, tất nhiên.” Anh ta nhún vai. “Tôi đi đi lại lại giữa hai bên, nhưng ở trên đó thích hơn. Phong cảnh rất đẹp. Các nhà máy giấy đặt trong một điền trang nông thôn. Văn phòng ở khu nhà chính, khu nhà ở. Nhà được xếp hạng A bảo tồn đầy. Chị có xem bộ Highton Hall trên BBC không?” anh ta thêm. “Nhà chúng tôi đấy. Họ quay mất tám tuần. Cũng đem lại cho chúng tôi ít tiền.”

“Highton Hall?” Tôi tròn mắt nhìn anh ta. “Ồ. Chỗ đó đẹp kinh khủng. Và rộng kinh khủng nữa!”

Lorcan gật đầu. “Rất nhiều công nhân sống ở các nhà con trong điền trang. Chúng tôi có mở tour tham quan nhà chính, các nhà máy, miền rừng xung quanh, chạy các dự án bảo tồn trong vùng... Khá đặc biệt.” Mắt anh ta lấp lánh.

“Phải.” Tôi đang cố tiêu hóa thông tin. “Vậy là anh chuyển sang làm việc cho công ty - nhưng Ben thì không thích?”

“Không, cho đến khi cha anh ấy ốm và anh ấy phải đối mặt với thực tế, là anh ấy sẽ thừa kế chôn này,” Lorcan nói thẳng. “Trước đó thì anh ấy tìm đủ cách trốn tránh. Anh ấy đi học làm diễn viên, anh ấy thử diễn hài trước công chúng...”

“Vậy đúng là anh ta!” Tôi đặt bộp cốc rượu xuống. “Tôi đã tìm anh ta trên Google và chỉ thấy nhận xét về khả năng tấu hài. Nhận xét rất dở. Anh ta kém đến thế à?”

Lorcan đứng đưa cốc, nhìn chăm chăm mấy viên đá còn lại.

“Anh cứ nói.” Tôi hạ giọng. “Tôi không bảo ai đâu. Anh ta tệ hại lắm hả?”

Lorcan không đáp. Ồ, tất nhiên rồi. Anh ta không muốn nói xấu bạn thân của mình. Tôi tôn trọng chuyện đó.

“Được rồi,” tôi nói sau một phút suy nghĩ. “Chỉ cần trả lời một câu này thôi. Nếu tôi gặp anh ta, và anh ta kể chuyện cười, liệu tôi có phải giả vờ thấy buồn cười không?”

“Hãy đề phòng khi nào anh ấy bắt đầu kết tội đồ bò.” Cuối cùng Lorcan cũng ngẩng lên, miệng giật giật. “Và nhớ cười. Nếu không anh ấy sẽ bực mình.”

“Đồ bò.” Tôi lưu ý trong đầu. “OK. Cảm ơn đã báo trước. Vậy có cái gì đáng khen về anh chàng này không?”

“Ồ.” Lorcan có vẻ giật mình. “Có chứ! Khi nào Ben đang phấn chấn thì, tin tôi đi, chẳng có ai làm bầu bạn vui hơn anh ấy đâu. Anh ấy rất dễ thương. Anh ấy rất hài hước. Tôi có thể hiểu làm sao em chị lại mê anh ấy. Khi nào gặp anh ấy, chị cũng sẽ hiểu.”

Tôi lại uống thêm một ngụm. Tôi cũng bắt đầu dẫn ra. “Chà, cũng có thể anh ta sẽ thành em rể tôi. Nhưng ít nhất thì chuyện ấy cũng không xảy ra hôm nay. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Tôi sẽ nói chuyện với Ben sau.” Lorcan gật đầu. “Đề tin chắc anh ấy không vương phải ý tưởng ngốc nghếch nào nữa.”

Ngay lập tức tôi thấy cáu kỉnh. Tôi vừa bảo “Nhiệm vụ hoàn thành”, không phải sao?

“Anh không cần nói chuyện với Ben,” tôi lễ độ đáp. “Tôi đã xử lý xong cả rồi. Giờ thì không có chuyện Lottie sẽ vội vàng cưới xin gì nữa. Tôi thì sẽ để họ yên.”

“Không hại gì đâu.” Trông anh ta không có vẻ chùn bước. “Để củng cố lại quyết định thôi.”

“Có hại chứ!” Tôi đập sầm cốc rượu xuống. “Đừng củng cố cái gì hết! Tôi đã mất nửa tiếng tìm cách khiến Lottie nghĩ lùi đám cưới lại là ý định của nó. Tôi rất tinh vi. Tôi rất cẩn thận. Tôi không nhào vào để... để giáng một đòn búa tạ.”

Nét mặt anh ta không động đậy mảy may. Đây rõ là một kẻ cuồng kiểm soát. Nhưng tôi cũng thế. Và đây là em gái tôi.

“Đừng nói chuyện với Ben,” tôi ra lệnh. “Đề đó đi. Nhẹ nhàng tiếp cận ắt sẽ thành công.”

Ngưng một lúc - rồi Lorcan nhún vai và cạo cổ, không trả lời. Tôi đoán là anh ta biết tôi nói đúng, nhưng không muốn thừa nhận. Tôi cũng uống nốt cốc gin pha tonic, rồi đợi một khắc, gần như nín thở. Tôi đang hy vọng anh ta đề nghị uống cốc nữa - tôi nhận ra vậy. Chờ đợi tôi lúc này chỉ là một căn nhà trống. Không có gì để làm. Không kế hoạch. Mà thực tình là, tôi thích được ngồi đây, cò cưa với gã hơi hơi dữ dội quá, hơi hơi xấu tính quá này.

“Cốc nữa không?” Anh ta nhìn vào mắt tôi, và tôi cảm thấy tình thế đôi bên đã thay đổi chút ít. Cốc đầu tiên coi như dấu chấm cho toàn bộ vụ việc. Đây là kết luận. Đây là lịch sự với nhau.

Còn đây thì không chỉ là lịch sự.

“Đồng ý.”

“Vẫn thế?”

Tôi gật đầu, nhìn anh ta vẫy bồi bàn và gọi. Tay đẹp. Quai hàm khỏe. Phong thái vẫn tất không vội vàng. Anh ta đáng giá hơn nhiều những gì thể hiện trên website.

“Ảnh trên website của anh trông rất kinh khủng,” tôi đột ngột nói, khi bồi bàn đã đi. “Dở tệ. Anh có biết không?”

“Ồ.” Lorcan nhướn mày, có vẻ bất ngờ. “Chị thẳng thắn nhỉ. May tôi không phải người tự cao.”

“Đây không phải chuyện tự cao.” Tôi lắc đầu. “Không phải ngoài đời trông anh khá hơn. Chỉ là tính cách của anh khá hơn. Tôi nhìn thấy ở anh một người biết dành thời gian cho kẻ khác. Một người biết cắt điện thoại khi ra ngoài. Biết lắng nghe. Anh cũng khá dễ thương. Theo kiểu của anh.”

“Theo kiểu của tôi.” Anh ta bật cười vẻ không tin.

“Nhưng ảnh của anh thì không nói thế.” Tôi lờ đi. “Trong ảnh, anh nhăn nhó. Anh đang phát tín hiệu: Mày là đứa quái nào? Mày nhìn cái gì thế? Tao không có thời gian rảnh cho mày.”

“Chị đọc ra từng áy thứ từ một cái ảnh trên website à?”

“Tôi sẽ đoán là anh chỉ dành chừng năm phút cho thợ ảnh và cầu nhàu suốt năm phút ấy và ngó điện thoại giữa mỗi cú bấm máy. Không hay.”

Lorcan có vẻ điếng người, và tôi nghĩ có phải mình đã đi quá xa rồi không.

OK, tất nhiên là tôi vừa đi quá xa. Tôi còn chưa quen, mà đã chê bai ảnh anh ta.

“Xin lỗi,” tôi tìm cách chữa. “Đôi khi tôi khá... sỗ.”

“Thế cơ đấy.”

“Anh cứ việc sỗ lại.” Tôi không nhìn đi. “Tôi không giận đâu.”

“Được thôi,” Lorcan không ngần ngại một giây. “Chị mặc áo phù dâu trông rất xấu.”

Không muốn nhưng tôi cũng thấy bị chạm nọc. Tôi không nghĩ là nó lại xấu đến thế.

“Lúc này anh vừa nói trông tôi cũng được mà,” tôi trả đòn.

“Tôi nói dối đấy. Chị trông như một cái kẹo gồm hoa quả.”

Tôi nghĩ chắc mình đã tự rước vào mình.

“Hừ. OK. Có thể tôi trông như cái kẹo gồm hoa quả.” Tôi không kìm nổi đá xoáy thêm phát nữa. “Nhưng ít ra tôi cũng không trung cái ảnh mình trông như cái kẹo gồm hoa quả lên trang chủ.”

Người bồi đặt xuống thêm hai cốc gin pha tonic, tôi cảm phần mình lên, cảm thấy đã hăng máu sau màn đối đáp vừa xong. Và tôi còn nghĩ làm sao chúng tôi lại đi xa đến thế. Có lẽ nên quay lại với chủ đề trước mắt.

“Mà anh đã nghe về chính sách ăn kiêng trước kêng của Lottie và Ben chưa?” tôi hỏi. “Nghe có ngờ ngẩn không chứ?”

“Ben có nhắc gì đó. Tôi tưởng anh ấy đùa.”

“Không đùa đâu. Hai người đó đang đợi đêm tân hôn.” Tôi lắc đầu. “Nếu anh muốn biết quan điểm của tôi thì thật vô trách nhiệm mới đi lấy ai đó trong khi chưa ngủ với họ. Như thế chỉ dễ rước vạ vào thân!”

“Ý hay đấy chứ,” Lorcan nhún vai. “Rất cổ điển.”

Tôi hớp một ngụm thật to. Tôi đang cần xả ra hết những suy nghĩ của mình về ý tưởng ngờ ngẩn ấy, mà Noah thì không thể nào là đối tượng thích hợp.

“Giả thiết của tôi là,” tôi cúi người tới trước, “chuyện đó đã làm lệch lạc nhận thức của cả hai. Tất cả chuyện này chỉ là vì sex. Lottie lạc lối vì ham muốn. Nó càng đợi lâu thì càng khó nghĩ cho ra lẽ. Ý tôi là, tôi hiểu chuyện này. Tôi tin là anh chàng kia rất hấp dẫn còn nó thì muốn nhảy bổ vào anh ta. Nhưng nó có cần phải lấy anh ta vì thế hay không?”

“Hơi méo mó.” Lorcan gật đầu.

“Đó chính là điều tôi nghĩ! Cả hai chỉ cần lên giường là xong. Nằm lì một tuần cũng được. Một tháng nếu muốn! Hưởng thụ chán chê đi. Rồi hãy xem có nên lấy nhau không.” Tôi lại nốc một cốc đại tướng. “Ý tôi là, anh không cần phải giao nộp cả đời anh chỉ vì muốn sex...” Tôi ngưng lại vì một ý nghĩ chợt đến. “Anh có vợ chưa?”

“Đã ly hôn.”

“Tôi cũng vậy. Đã ly hôn. Thế đấy. Nên ta hiểu.”

“Hiểu cái gì?”

“Sex.” Tôi nhận ra điều đó nghe không ổn. “Hôn nhân,” tôi chữa lại.

Lorcan nghĩ một phút, nhấp rượu. “Tôi càng nghĩ lại về mấy năm vừa qua,” anh ta chậm rãi nói, “càng có cảm giác mình không hiểu gì về hôn nhân. Sex thì lại khác, tôi hy vọng mình đã thành chuyên gia.”

Gin đã bốc lên đầu tôi. Tôi cảm thấy nó đang réo inh ỏi, nơi lỏng lẻo tôi.

“Tôi tin là thế,” tôi nghe thấy mình nói.

Không khí hình như đặc lại trong im lặng. Muộn màng rồi, tôi nhận ra mình vừa bảo một người hoàn toàn xa lạ rằng mình tin là anh ta rất giỏi giường chiếu. Có cần chữa lại không? Hay cải chính bằng cách nào khác?

Không. Bỏ qua đi. Tôi ngó nghiêng tìm đề tài nào an toàn hơn, nhưng Lorcan lại là người nói tiếp.

“Vì chúng ta đang nói thẳng với nhau - chị nghĩ thế nào? Vụ ly hôn ấy? Hoàn toàn là một cơn ác mộng phải không?”

Tôi có nghĩ vụ ly hôn của mình là cơn ác mộng không ư?

Tôi mở miệng, hít vào một hơi thật sâu, tay tự động sờ lên cái USB trên cổ. Rồi tôi dừng lại.

Không được chua chát, Fliss. Không được chua chát. Phải ngọt ngào. Phải nghĩ về kẹo bông, bánh ngọt, hoa, cừ non bông xù, Julie Andrews...

“Ồ, anh biết đấy.” Tôi nở một nụ cười đường mật. “Đời ấy mà.”

“Bao lâu rồi?”

“Vẫn đang tiếp diễn.” Nụ cười nở rộng hơn. “Sẽ xong sớm thôi.”

“Mà chị vẫn cười được à?” Anh ta có vẻ không tin nổi.

“Tôi thích nhìn đời với con mắt thiên.” Tôi gạt đầu vài cái. “Bình tĩnh, cho qua. Nhìn vào khía cạnh tươi sáng. Đừng khư khư ôm lấy nó.”

“Ồ.” Mắt Lorcan mở to. “Thật ấn tượng đấy. Tôi thì bốn năm rồi. Vẫn còn tổn thương.”

“Thật đáng tiếc,” tôi cố thốt lên. “Tội nghiệp anh.”

Nụ cười giả tạo sắp làm tôi phát điên. Tôi chỉ muốn hỏi anh ta vì sao anh ta vẫn còn tổn thương và chuyện gì đã xảy ra và chúng tôi có nên so sánh xem người cũ của ai khôn nạn hơn hay không? Tôi thèm đến tuyệt vọng được thổ lộ

từng chi tiết nhỏ và nói không ngừng về chuyện đó tới khi được nghe anh ta kết luận câu tôi vẫn thèm nghe, rằng tôi đúng tuyệt đối còn Daniel sai toét.

Mà, tất nhiên, đây là lý do Barnaby mắng mỏ tôi.

Cậu ta lúc nào cũng đúng. Đồ đểu.

“Thế. Ồ. Tôi ra gọi thêm nhé?” Tôi cầm túi và vội vã lôi ví ra.

Á. Đùng.

Cái ví dóc ngược khi bị rút ra và đi theo nó là bộ sưu tập Durex đủ loại của tôi. Có gân thêm phần thích thú rơi ngay trên bàn, một vỉ Pleasuremax đập trúng cốc của Lorcan, làm rượu bắn lên mặt. Một chiếc Fetherlite hạ cánh trên bát hạt dẻ giữa bàn.

“Ồi!” Tôi vội vàng thu nhặt lại. “Đây không phải là... Đây là cho bài tập ở trường của con tôi.”

“À.” Lorcan gật đầu, lịch sự nhặt cái Pleasuremax khỏi ly rượu rồi đưa tôi. “Con của chị bao nhiêu tuổi?”

“Bảy.”

“Bảy?” Trông mặt anh ta choáng váng.

“Đây là vì... Chuyện dài lắm.” Tôi nhăn mặt khi anh ta đưa cho tôi cái bao dính đầy rượu. “Đề tôi gọi cho anh cốc khác. Tôi xin lỗi.” Tay tôi đã tự động lấy giấy ăn thấm khô cái Pleasuremax.

“Tôi thì sẽ vứt luôn cái đó đi,” Lorcan nói. “Trừ khi chị cần khăn cấp lắm.”

Tôi ngược vội lên. Trông mặt anh ta vẫn thản nhiên nhưng sắc giọng anh ta có gì đó khiến tôi muốn phá lên cười.

“Không sao,” tôi đối đáp. “Không nên lãng phí.” Tôi nhét lại vào túi. “Một cốc nữa nhé? Mà không bỏ thêm dụng cụ ngừa thai?”

“Đề tôi gọi.” Anh ta dựa ra sau, nghiêng ghế vẩy bồi bàn, và tôi thấy mình đang đưa mắt chạy dọc cơ thể dài và dẻo dai của anh ta. Tôi không hiểu là do rượu, hay do cơn rùng mình từ lúc bảo chắc anh ta giỏi giường chiếu, hay do toàn bộ tình huống điên rồ này, nhưng tôi đang hơi bị thôi miên. Tôi đang đo mình trên người anh ta trong đầu. Từng chút một. Bàn tay kia đặt trên da tôi sẽ ra sao? Tóc anh ta giữa những ngón tay tôi sẽ thế nào? Cầm anh ta lờ mờ râu, rất tuyệt. Tôi thích cọ xát. Tôi thích tóe lửa. Chính đây là cái tôi đang cảm thấy giữa hai chúng tôi. Tóe lửa đầy hấp dẫn.

Tôi đoán anh ta sẽ chậm rãi và quyết đoán trên giường. Tập trung. Hành xử với sex cũng nghiêm túc như việc sửa chữa đời sống ái tình của bạn mình.

Tôi vừa nói là đoán à? Tôi đang tự thuyết phục mình cái gì vậy?

Trong lúc đẩy thẳng lại ghế, Lorcan nhìn tôi và mi mắt hơi rung. Anh ta cũng đang nghĩ chuyện gì đó. Mắt anh ta liếc về phía chân tôi và tôi tiện thể đổi tư thế ngồi cho váy tụt lên cao hơn.

Tôi cá là anh ta thích cắn. Không hiểu tại sao. Chỉ là bản năng mách bảo thôi.

Tôi không biết nói gì nữa. Trong đầu tôi không còn nghĩ ra chuyện gì vui vẻ cả. Minh muốn uống thêm hai cốc nữa, tôi quyết định. Hai cốc là đủ. Và rồi...

“Thế.” Tôi phá vỡ im lặng.

“Thế.” Lorcan gạt đầu, rồi tiện miệng nói tiếp, “VẬY CHỊ CÓ PHẢI VỀ VỚI CON KHÔNG?”

“Hôm nay thì không. Nó ngủ ở nhà bạn.”

Và giờ thì anh ta đang nhìn thẳng vào tôi còn hòng tôi bỗng nghẹn lại vì ham muốn. Lâu lắm rồi. Lâu quá rồi. Tất nhiên đừng hòng tôi thú nhận điều đó với anh ta. Nếu anh ta hỏi, tôi sẽ thản nhiên nói, Ồ, tôi vừa cắt đứt một mối quan hệ chẳng đi đến đâu. Dễ dàng. Bình thường. Chứ không phải: Tôi cô đơn quá, căng thẳng quá, tôi đang thèm điên lên được, không chỉ sex mà còn cả cảm giác đụng chạm và gần gũi, cảm giác có một người khác ở bên mình, ôm lấy mình, dù chỉ một đêm hay nửa đêm hay một khoảng đêm thôi cũng được.

Đây là điều tôi không định nói.

Một cô phục vụ xuất hiện, mang theo hai ly rượu mới. Cô ta đặt xuống rồi ngắm nhìn bó hoa của tôi, và khuyết áo cài hoa của Lorcan. “Ồ! Anh chị sắp kết hôn đây à?”

Tôi không tránh được liền cười phá lên. Câu hỏi không đúng chỗ nhất quả đất.

“Không. Không. Không hề.”

“Tuyệt đối không.” Lorcan khẳng định.

“Chỉ là vì chúng tôi đang có chương trình giảm giá sâm banh đặc biệt cho tiệc cưới,” cô ta vẫn kiên nhẫn. “Chúng tôi tiếp rất nhiều khách dự tiệc cưới, vì văn phòng công chúng ở ngay gần đây. Cô dâu chú rể có sắp tới cùng không?”

“Thực tế thì, chúng tôi theo chủ nghĩa phản đối hôn nhân,” tôi nói. “Khẩu hiệu của chúng tôi là: làm tình chứ không làm tội.”

“Nào ăn mừng khẩu hiệu đó.” Lorcan nâng cốc, mắt lấp lánh.

Cô phục vụ nhìn Lorcan rồi nhìn tôi, cười không hiểu rồi rút lui. Tôi uống chừng nửa cốc. Đầu tôi đang vầng vát chiêng biêng và cơn thèm muốn lại ập đến. Tôi đang hình dung môi anh ta đặt trên môi tôi, tay anh ta lột váy tôi...

Ôi trời ơi. Tỉnh lại đi Fliss. Anh ta chắc hẳn đang hình dung chuyến xe về nhà.

Tôi nhìn đi chỗ khác và khuấy cốc, kéo dài thời gian. Tôi không bao giờ chịu nổi cái khoảng bất định này khi gặp đàn ông, không biết diễn biến tiếp theo thế nào. Buổi hẹn của ta đang nhúc nhắc bò lên theo đường ray tàu lượn siêu tốc. Ta biết ta đã đi xa đến đâu, nhưng không biết người kia đi xa đến đâu, thậm chí có đi cùng mình không. Có thể trong đầu anh ta đã đi về hướng khác. Tôi ngồi đây, đã hình dung tới quá nửa tư thế số 53 nhưng rất có thể anh ta sắp nói lời chào lịch sự rồi đứng dậy ra về nhà.

“Chị có muốn đi đâu khác không?” Lorcan bắt chợt nói, và bụng tôi chộn rộn vì hồi hộp. Đi đâu khác ư. Là đi đâu?

“Thế cũng hay, đồng ý.” Tôi buộc mình tỏ ra hồ hững và lãnh đạm. “Đi chỗ nào?”

Anh ta cau mày dữ dội, cầm que khuấy tán công mấy cục đá, cứ như không rõ phải bắt đầu từ đâu mới giải mã được câu hỏi rất phức tạp và sâu sắc này.

“Chúng ta có thể đi ăn,” cuối cùng anh ta nói, không mấy hào hứng. “Sushi chẳng hạn. Hoặc là...”

“Hoặc là có thể không ăn.”

Anh ta nhìn lên, cuối cùng cũng thôi đề phòng, và tôi thấy mình run lên thích thú. Trông anh ta hết như hình ảnh phản chiếu của tôi. Ánh mắt đầy vẻ đói khát. Ham muốn điên cuồng. Anh ta đang muốn ngấu nghiến cái gì đó, và tôi không nghĩ là sushi.

“Cũng được đấy,” anh ta nói, mắt lại đánh xuống chân tôi. Rõ ràng là típ đàn ông mê căng chân rồi.

“Thế thì... anh sống ở đâu?” tôi băng quơ hỏi, cứ như đang hỏi một câu không hề liên quan.

“Cũng gần đây thôi.”

Giờ thì mắt anh ta đã dán vào tôi. OK, chúng tôi lên tới đỉnh rồi. Cùng với nhau. Tôi đã nhìn thấy quang cảnh trải rộng phía trước. Tôi không kim nổi một nụ cười phấn khích. Chờ đợi chúng tôi là một đêm tuyệt vời.